

ЕСЕЇ ІЗ НЕСКОРЕНОГО ЧЕРНІГОВА

Анатолій Покришень,

академік Міжнародної літературно-мистецької Академії України,

поет, есеїст, драматург, кіносценарист

pokryshen@ukr.net

Есеї-молитви відомого українського письменника-драматурга, написані під час загарбницької війни Росії проти України 2022 року. Автор нагороджений міжнародною патріотичною медаллю Івана Мазепи за п'єсу «Мазепа. Посріблене кохання» (2022), також є лауреатом міжнародної літературно-мистецької премії імені Пантелеймона Куліша (2021), міжнародної премії «Тріумф» імені Миколи Гоголя (2014) і міжнародної премії «Сад Божественних пісень» імені Григорія Сковороди (2017).

Ключові слова: Україна, воїни, свобода.

ESSAYS FROM UNDEFEATED CHERNIHIV

Anatolii Pokryshen,

Academician of the International Literary and Art Academy of Ukraine,

poet, essay writer, playwright, screenwriter

pokryshen@ukr.net

Essays and prayers of a famous Ukrainian playwright, written during Russia's invasion war against Ukraine in 2022. The author was awarded the Ivan Mazepa International Patriotic Medal for the play "Mazepa. Silver-plated love" (2022), he is also a laureate of the Panteleimon Kulish international literary and artistic award (2021), the Mykola Hohol international "Triumph" award (2014) and the Hryhorii Skovoroda international award "Garden of Divine Songs" (2017).

Key words: Ukraine, soldiers, freedom.

УКРАЇНА В ОГНІ

Народе співучий! Пісні лунають солов'їні. Залиті теплим промінням твої простори. Купають ночі в чистих озерах променисті зорі. Народе прадавній, прекрасний і сильний, з натрудженими руками. Ти мирно і в достатку жив на Богом даній землі серед земної краси, під синіми небесами, під золотим сонцем.

Багато чого було в твоєму житті. Твоя історія зіткана зі світла і темряви, з радості й болю. Злітають птахами сірими невеселі журливі думи про минулі злі часи: зламані грозою тополі, гірку долю, люті голодомори, жахливі війни...

Але ти все зумів здолати і пережити! Не став на коліна, хоча тебе ув'язнювали, катували, душу виймали. Тільки ковильною сивиною, як поля засніжені, вкрилися скроні твоєї неньки України.

Але, як чорне вороння, знову прилетіли невтішні часи: буремні вітри виють, стогне, вгинається земля поругана, плаче гірко і тяжко. Кров степами донецькими, полями-балками луганськими тече-червоніє. Роси вранішні вмиваються полиновими сльозами. Ненаситні моголи-кровопивці, засліплені брехнею, жнивають ниву криваву! Очі застилає їдучим димом... Орда! Орда!.. Згубою долаєш ти, народе, хриstopродавців. На весь світ голосить Україна. Гинуть її діти! Діди-ветерани проводжають в останню путь безвусих онуків. Уквітчані могили чорніють. У скорботі синьо-жовті стяги.

Та нескорений славний козацький дух! Помолімося, народе, за нашу землю святій Покрові, і нас ніхто не зможе перемогти!

Україно, рідна мати, бережи своїх синів – родове коріння яворів і кленів. Чуєш, як виводять пісню солов'ї?! То ж твої діти, твої сячі, що стали

воїнами. Бережи їх долю, щоб не впали на чорній межі, а вертали з далеких важких доріг і на radoщах ставали на коліна, цілуючи сльозою поріг батьківської хати.

ПОМОЛІМОСЯ

Помолімося всі разом за Україну, щоб їй лихо подолати, за воїнів, щоб їх зберіг Бог. Щоб повертались сини до своїх домівок, щоб зустрічали воїнів з перемогою рядами обабіч дороги, насичені пташиним співом тінисті тополі, гордорослі явори й ошатні дуби.

А ви, воїни, йдіть у праведний бій! Виборюйте життя. Прийшов ваш час! Збережіть Україну. Хай не забринить сльоза зрадлива, впевнено тримайте зброю. Подолайте підступного ворога. Зупиніть війну. Зітріть сліди чужинців-недолюдів зі шляхів і доріг наших, здобудьте Україні перемогу. Ви мусите, хлопці, захистити її, бо стерня ніколи ніг не коле тільки тим, хто взува холуйські постолі.

Вкарбуйте у серця клич країни-неньки! Її благословення оберегом вам буде. Знайте, що думками вона поруч з вами. Віра наша жива, Надія з блакитного неба пташкою співа, Любов сонечком світить, значить – бути перемозі!

Прийде час – і зникне безслідно омана, вигоїть рани, засіяє ясний світ... Закує в тиші зозуля, понесе свою пісню жайвір на своїх крилах по землі. Зашумлять в полі ясени, заквітує всім на диво край козацький. Встане правда і оновиться назавжди земля наша!

* * *

Вишнева Україно! До тебе прийшла біда. Це не сон, хоча розум цього сприйняти не може. Сьогодні сини і доньки боронять тебе, захищаючи жовте поле і синє небо від підлого підступного ворога. Кров'ю вмивається рідна матінка-земля, кровоточить ранами.

Б'ються в запеклім жорстокім бою України діти, нащадки золотого коріння славних віків, пронизаних дзвоном мечів і щитів, щоб країна-ненька ввійшла в майбуття вільною і сильною...

Палає праведно Україна живою правдою, озиваючись громами, торує свій шлях до волі під бунчуками славного лицаря Петра Сагайдачного, під булавою мудрого Івана Мазепи, під стягами Директорії Симона Петлюри, розвіюючи прахом поганські задуми.

І неодмінно настане відплати день, бо зненавиділи українськи матері лютого супостата, в пекельному вогні буде він горіти довічно. І з ім'ям України збережемо нашу святу свободу, в єдиній, неподільній країні роду козацького.